# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 15ης Ιουλίου 1963*

Στην υπόθεση 25/62,

**Plaumann & Co.**, Αμβούργο, εκπροσωπούμενη από την Harald Ditges, δικηγόρο Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Audry, Fédération des commercants, 8, avenue de l'Arsenal,

προσφεύγουσα,

κατά

**Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας**, εκπροσωπουμένης από τον Hubert Ehring, νομικό σύμβουλο της Ευρωπαϊκής Εκτελεστικής Εξουσίας, επικουρούμενο από τον Ernst Steindorff, καθηγητή νομικής του Πανεπιστημίου Tübingen, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Henri Manzanarès, γραμματέα της Νομικής Υπηρεσίας της Ευρωπαϊκής Εκτελεστικής Εξουσίας, 2, place de Metz,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο:

— την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής S III 03079 της 22ας Μαΐου 1962, που αρνήθηκε να επιτρέψει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας τη μερική αναστολή των δασμών που ισχύουν στα «νωπά μανταρίνια και κλεμεντίνες» που εισάγονται από τρίτες χώρες,

— την καταβολή αποζημιώσεως 39414,01 γερμανικά μάρκα (DM),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους A. M. Donner, Πρόεδρο, L. Delvaux και R. Lecourt,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Προέδρους τμήματος, Ch. L. Hammes, R. Rossi (εισηγητή), A. Trabucchi και W. Strauss, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer

γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

**Απόφαση**

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

**Σκεπτικό**

I — *Ως προς την προσφυγή ακυρώσεως*

Επί του παραδεκτού

Σύμφωνα με το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ «κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται (...) να ασκήσει προσφυγή κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως (...) αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά».

Η καθής ισχυρίζεται ότι η διατύπωση «άλλο πρόσωπο» της παραγράφου αυτής δεν αφορά τα κράτη μέλη υπό την ιδιότητά τους ως φορέων δημοσίας εξουσίας και ότι, συνεπώς, οι ιδιώτες δεν μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά αποφάσεων της Επιτροπής ή του Συμβουλίου που απευθύνονται σε τέτοιους αποδέκτες.

Εντούτοις το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης επιτρέπει την προσφυγή των ιδιωτών κατά των αποφάσεων οι οποίες απευθύνονται σε «άλλο πρόσωπο» και τους αφορούν άμεσα και ατομικά, χωρίς το άρθρο αυτό να εξειδικεύει ή να περιορίζει το περιεχόμενο του όρου αυτού.

Η διατύπωση και το γραμματικό νόημα της προαναφερθείσας διατάξεως δικαιολογούν την πιο ευρεία ερμηνεία. Εξάλλου οι διατάξεις της Συνθήκης περί δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής δεν πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά. Επομένως, επί σιωπής της Συνθήκης, δεν μπορεί να συναχθεί περιορισμός ως προς αυτό.

Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί βάσιμη η άποψη της καθής.

Η καθής εξάλλου υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι, από την ίδια τη φύση της, κανονισμός, που εκδόθηκε με τη μορφή ατομικής αποφάσεως και ως εκ τούτου δεν υπόκειται σε προσφυγή ιδιωτών όπως και οι κανονιστικές πράξεις γενικής ισχύος.

Εντούτοις, όπως προκύπτει από τα άρθρα 189 και 191 της Συνθήκης ΕΟΚ, η απόφαση χαρακτηρίζεται από τον περιορισμένο αριθμό αποδεκτών στους οποίους απευθύνεται· για να καθοριστεί αν πρόκειται για απόφαση ή όχι, πρέπει συνεπώς να ερευνηθεί αν η εν λόγω πράξη αφορά ορισμένα υποκείμενα. Η επίδικη απόφαση απευθύνθηκε στην Κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και αρνείται να της επιτρέψει τη μερική αναστολή των δασμών που επιβάλλονται σε ορισμένα προϊόντα εισαγόμενα από τρίτες χώρες.

Επομένως, η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να θεωρηθεί ως απόφαση που αφορά ορισμένο υποκείμενο και δεν αναπτύσσει υποχρεωτικά αποτελέσματα παρά ως προς το υποκείμενο αυτό.

Σύμφωνα με το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης, οι ιδιώτες μπορούν ν' ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά των αποφάσεων που, αν και απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, τους αφορούν άμεσα και ατομικά· στην προκειμένη όμως περίπτωση η καθής αμφισβητεί ότι η επίδικη απόφαση αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά.

Ενδείκνυται να εξεταστεί καταρχήν αν πληρούται η δεύτερη προϋπόθεση παραδεκτού, διότι καθίσταται περιττό, αν η απόφαση αυτή δεν αφορά την προσφεύγουσα ατομικά, να ερευνηθεί αν την αφορά άμεσα.

Υποκείμενα άλλα από τους αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι τα αφορά ατομικά, παρά μόνον αν τα θίγει λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη.

Στην προκειμένη περίπτωση η επίδικη απόφαση αφορά την προσφεύγουσα επειδή εισάγει κλεμεντίνες, δηλαδή λόγω εμπορικής δραστηριότητας που μπορεί οποιαδήποτε στιγμή ν' ασκηθεί από οποιονδήποτε, και δεν είναι συνεπώς κατάλληλη να την χαρακτηρίσει σε σχέση με την προσβαλλόμενη απόφαση κατά τρόπο ανάλογο προς αποδέκτη.

Για τους λόγους αυτούς προκύπτει ως συμπέρασμα ότι η παρούσα προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

II — *Ως προς την αγωγή αποζημιώσεως*

Επί τοῦ παραδεκτού

Η εναγομένη υποστηρίζει ότι τα αιτήματα της αγωγής αυτής προτάθηκαν καθυστερημένα, διότι για πρώτη φορά διατυπώθηκαν στην ανταπάντηση, και δεν είναι παραδεκτά σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 38, παράγραφος 1, δ, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Εντούτοις, η προσφεύγουσα περιέλαβε στην προσφυγή ένα αναγνωριστικό αίτημα με αντικείμενο την ενδεχόμενη ζημία που προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση· κατά τη διάρκεια της γραπτής και προφορικής διαδικασίας προσδιόρισε το αντικείμενο του αιτήματος αυτού και υπολόγισε το ύψος της εν λόγω ζημίας.

Επομένως, τα αιτήματα της αγωγής αποζημιώσεως μπορούν να θεωρηθούν ως παραδεκτή ανάπτυξη αυτών που περιέχονται στην προσφυγή· είναι συνεπώς παραδεκτά, σύμφωνα με το προαναφερθέν άρθρο 38, παράγραφος 1, δ.

Επί της ουσίας

Το αίτημα της προσφεύγουσας αφορά την καταβολή αποζημιώσεως της οποίας το ύψος αντιστοιχεί σ' αυτό των δασμών και του φόρου κύκλου εργασιών που

αναγκάστηκε να καταβάλει δυνάμει της αποφάσεως κατά της οποίας άσκησε, συγχρόνως, προσφυγή ακυρώσεως.

Υπό αυτές τις συνθήκες, πρέπει ν' αναγνωριστεί ότι η προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα ζημία στηρίζεται στην απόφαση αυτή και ότι η αγωγή αποζημιώσεως στην πραγματικότητα αποσκοπεί στην άρση των εννόμων αποτελεσμάτων που επέφερε στην προσφεύγουσα η επίδικη απόφαση.

Στην προκειμένη περίπτωση η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ακυρώθηκε. Μία μη ακυρωθείσα διοικητική πράξη δεν μπορεί να συνιστά η ίδια πταίσμα που ζημιώνει τους διοικουμένους· αυτοί συνεπώς δεν μπορούν, λόγω της πράξεως αυτής, να ζητήσουν αποζημίωση. Το Δικαστήριο δεν μπορεί, διά της αγωγής αποζημιώσεως να λάβει μέτρα που θα εκμηδένιζαν τα έννομα αποτελέσματα τέτοιας αποφάσεως που δεν ακυρώθηκε. Επομένως, η αγωγή της προσφεύγουσας πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμη.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις αγορεύσεις των διαδίκων καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 173, δεύτερη παράγραφος, 176, 189, 191 και 215, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου που έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ιδίως δε το άρθρο 69, παράγραφος 2,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο αίτημα, αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη.**

**2) Απορρίπτει την αγωγή αποζημιώσεως ως αβάσιμη.**

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 15 Ιουλίου 1963.

Donner Delvaux Lecourt Hammes

Rossi Trabucchi Strauss

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Ιουλίου 1963.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
A. M. Donner